

Arrest

nr. 93 180 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 maart 2009 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde 18 maart 2009 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 juni 2009 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 22 juli 2009 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 34 461 van 23 november 2009 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 oktober 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 73 481 van 18 januari 2012 verwierp de Raad het tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2011 ingestelde beroep.

1.7. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 15 juni 2012, een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding nam op 7 augustus 2012 de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 21 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.06.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[G. G.][...]

nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter dd. 15/06/2012 een medisch getuigschrift over gedateerd op 29/10/2009, 07/01/2010, 01/03/2010, 18/03/2010, 21/04/2010, 25/10/2011 en 09/05/2012. Deze medisch getuigschriften zijn echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 15/06/2012, dus na de invoeging treding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70.753 RVV dd. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft volgende toelichting:

[...]

Dat de beslissing zelf vermeldt dat verzoeker 7 medische getuigschriften heeft voorgelegd.

Dat uit deze medische getuigschriften en verslagen duidelijk kan afgeleid worden dat verzoeker aan een zware ziekte lijdt.

Dat de beslissing niet aangeeft waarom er geen rekening gehouden wordt met de inhoud van de verschillende medische getuigschriften en enkel vermeldt dat de vorm niet afdoende is.

Dat er bij de beslissing zelfs geen moeite wordt genomen om verzoeker medisch te laten onderzoeken door een arts van de dienst Vreemdelingenzaken.

Dat de beslissing gesteund is op een eenzijdige visie die geen rekening houdt met de werkelijke situatie.

Dat de motivatie gegeven in de bestreden beslissing niet afdoende is en volledig de bal mislaat.”

3.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing immers niet, doch hij stelt enkel dat 'duidelijk blijkt dat hij aan een zware ziekte lijdt' en er 'zelfs geen moeite genomen wordt om verzoeker medisch te onderzoeken'.

Artikel 9ter §3 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; 4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling".

De verwerende partij benadrukt dat de medische getuigschriften die verzoeker bij de aanvraag heeft gevoegd inderdaad niet het medisch getuigschrift betreffen dat hij hoorde voor te leggen, zoals bepaald in het KB van 24 januari 2011.

Zulks blijkt ook duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing en wordt door verzoeker kennelijk ook niet betwist.

Deze vaststelling volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Anders dan verzoeker voorhoudt, is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gehouden de wet toe te passen, en kan deze niet voorbij gaan aan een bij wet voorgeschreven ontvankelijkheidsvereiste. Er anders over oordelen zou het legaliteitsbeginsel miskennen.

Conform art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient verzoeker een standaard medisch getuigschrift over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart de aanvraag onontvankelijk indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voormelde voorwaarden van ziekte, graad van ernst en noodzakelijke behandeling.

De aanwezigheid van een standaard medisch getuigschrift met de noodzakelijk vermeldingen is derhalve een ontvankelijkheidsvereiste die door de gemachtigde moet worden gecheckt.

Door de gemachtigde werd terecht geoordeeld dat het standaard medische getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag.

Verwerende partij benadrukt dat verzoeker niet betwist zulk standaard medisch getuigschrift niet te hebben voorgelegd.

Zijn beschouwingen missen dan ook elke juridische grondslag.

De vaststelling dat het standaard medisch getuigschrift zoals vereist door artikel 9ter § 1 van de wet van 15/12/1980 en vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 24 januari 2011 niet wordt toegevoegd aan de aanvraag, volstaat ten genoegen van recht om de bestreden beslissing te ondersteunen.

Art 9ter §3, 3° voorziet niet enkel in de onontvankelijkheid van de aanvraag indien het aangevoerde medisch getuigschrift een medisch inhoudelijk gebrek toont, maar evenzo indien "het standaard medisch getuigschrift" niet wordt voorgelegd. Het is overigens dit getuigschrift dat de voorgeschreven medische informatie moet bieden (Art 9ter § 1 vierde lid: "Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte... etc)

De wetgever heeft de ontvankelijkheid van de aanvraag niet enkel willen doen afhangen van de aanwezigheid in het medisch attest van de voorgeschreven medische informatie. Hij achtte de conforme vorm van dit medisch attest even belangrijk gezien het gebrek aan conformiteit, net zoals een medisch-informatief gebrek, evenzeer de onontvankelijk[h]heid van de aanvraag tot gevolg heeft.

De wetgever heeft tevens geen gradatie ingevoerd m.b.t. de vormelijke conformiteit. Hieruit moet worden afgeleid dat hoewel de gemachtigde voortaan de exclusieve bevoegdheid heeft omtrent de ontvankelijkheid (aanhef art 9ter §3) van de aanvraag, zijn nazichtbevoegdheid van de vormelijke conformiteit van het medisch attest hem niet toelaat een relatieve conformiteit te aanvaarden. Hij dient zich te beperken tot de vaststelling of het voorgelegd document al dan niet volledig conform is met het standaard medisch getuigschrift gepubliceerd als bijlage bij het KB van 24 januari 2011.

"Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers weliswaar medische attesten toevoegden aan de aanvraag maar geen standaardformulier hebben ingediend. Zij hebben gebruik gemaakt van een oud model waarin verschillende en andere vragen vermeld staan dan deze voorzien in het door de thans geldende wettelijke bepalingen voorziene standaardformulier. Weliswaar bevat het door verzoekers gebruikte model ook de vraag naar de ziekte, haar graad en ernst maar kan dit model voor het overige niet vergeleken worden met het wettelijk opgelegde standaardmodel. Het door verzoekers gebruikte attest stemt niet overeen met het standaardformulier.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat het onredelijk is de aanvraag onontvankelijk te verklaren omwille van het gebruik van een ander model terwijl dezelfde gegevens worden opgevraagd als deze voorzien in het wettelijk opgelegde standaardformulier, is deze kritiek gericht tegen de wettelijke bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en komt het de Raad niet toe de opportuniteit van deze bepalingen te onderzoeken. Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet voorziet in duidelijke bewoordingen dat op straffe van onontvankelijkheid een standaardformulier moet gebruikt worden.

In casu bestaat geen betwisting dat dit standaardformulier ontbreekt. De redenering dat de verwerende partij het door verzoekers voorgelegd medisch attest inhoudelijk had moeten toetsen, kan niet gevolgd worden nu het niet voorleggen van een standaardformulier volstaat om een aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het hierboven vermelde blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding zodat de zorgvuldigheidsplicht werd nageleefd. Het middel is ongegrond." (R.v.V. nr. 67.805 van 3 oktober 2011)

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de beslissing genomen werd op basis van een correcte voorstelling van de feiten waardoor verwerende partij geen onzorgvuldig gedrag verweten kan worden en evenmin een schending van de motiveringsplicht.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen."

3.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk is, omdat geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd bij de aanvraag. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motivering van de bestreden beslissing en voorhoudt dat verweerder “*volledig de bal mislaat*”, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

Deze wetsbepaling verplicht de gemachtigde van de minister, c.q. de staatssecretaris, om een aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren indien geen standaard medisch getuigschrift bij deze aanvraag is gevoegd.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd tal van medische attesten voegde, doch dat hij geen standaard medisch getuigschrift aanbracht dat werd opgesteld conform het model gepubliceerd in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker betwist dit ook niet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diende verzoekers aanvraag, overeenkomstig voormelde wetsbepaling, bijgevolg als onontvankelijk af te wijzen.

De stelling van verzoeker dat uit de getuigschriften die hij bij zijn aanvraag voegde kan afgeleid worden dat hij aan een zware ziekte lijdt doet geen afbreuk aan de vaststelling dat niet werd voldaan aan een door de wetgever opgelegde vormvereiste en dat het niet naleven van deze vormvereiste verweerder ertoe verplicht om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Aangezien verzoekers aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd niet op een ontvankelijke wijze werd ingediend was er ook geen verder onderzoek meer vereist. Verzoeker kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat verweerder heeft nagelaten om een medisch onderzoek door een arts te laten doorvoeren.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de bepalingen artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Aangezien dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie dient haar beslissingen op een zorgvuldige manier voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Dat in casu het duidelijk is dat de beslissing niet zorgvuldig is voorbereid aangezien het heel eenvoudig vast te stellen was dat verzoeker wel degelijk lijdt aan een zware ziekte.

Dat er verschillende medische attesten zijn toegevoegd om het dossier beter te kunnen bestuderen.

Dat een grondige voorbereiding van een regularisatie om medische redenen toch een onderzoek door een arts vereist vooraleer een onontvankelijkheidsverklaring mogelijk is.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht en dat aan deze niet voldaan is en bijgevolg de beslissing nietig te worden verklaard.”

3.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

[...]

De verwerende partij verwijst naar haar repliek op het eerste middel, die alhier als hernomen kan worden beschouwd.

Verzoeker gaat volledig voorbij aan de wettelijk gestelde ontvankelijkheidsvereiste, doch hij kan van de gemachtigde niet ernstig verwachten dat deze de wet naast zich neerlegt.

Gelet op de daadwerkelijk voorliggende stukken, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht, conform de wettelijke bepalingen terzake en inachtgenomen het zorgvuldigheidsbeginsel, beslist om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.”

3.2.3. De Raad kan slechts herhalen dat artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet dat een aanvraag om tot een verblijf om medische redenen te worden gemachtigd onontvankelijk dient te worden verklaard indien bij deze aanvraag geen standaard medisch getuigschrift werd gevoegd en dat het in voorliggende zaak niet ter discussie staat dat een dergelijk attest niet werd neergelegd. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon derhalve, zoals reeds gesteld, geen verder onderzoek van verzoekers aanvraag doorvoeren en de verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een uitdrukkelijke wetsbepaling.

De bewering van verzoeker dat zijn aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd enkel onontvankelijk kon worden verklaard nadat een arts een onderzoek doorvoerde vindt voorts geen steun in de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel aan dat er sprake is van afwendings van macht en van de miskennis van feitelijkheden.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Aangezien verzoeker hierboven uitvoerig heeft uiteengezet op welke wijze de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt;

Dat het manifest miskennen van het feit dat verzoeker lijdt aan een zware medische aandoening en de waarachtigheid van de vele medische attesten, een afwending van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

3.3.2. Verweerder werpt het volgende op:

[...]

[Verzoeker] herhaalt zijn kritiek uit het eerste en tweede middel, zodat de verwerende partij dienaangaand naar haar repliek in het eerste en tweede middel verwijst.

Het is weinig ernstig van verzoeker om het te hebben over ‘machtsafwending’ wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding duidelijk niets meer heeft gedaan dan de wet correct toepassen, terwijl verzoeker zelf nalatig is geweest om de wet te lezen en correcte medische getuigschriften voor te brengen.

“Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet is gegeven tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd, quod non in casu” (R.v.V. nr. 74 497 van 31 januari 2012, <http://www.rw-cce.be>).

Verzoekers zeer summiere beschouwingen, waarbij hij de motieven van de bestreden beslissing an sich zelfs niet betwist, kunnen allerminst volstaan om te besluiten tot machtsafwending.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft terecht, en met een correcte toepassing van artikel 9ter van de wet dd. 15.12.1980, beslist om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren.”

3.3.3.1. In zoverre verzoeker verwijst naar een “*miskening van feitelijkheden*” en hiermee opnieuw een schending van de materiële motiveringsplicht lijkt te willen aanvoeren kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.3.3.2. Daarnaast moet worden geduïd dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoont dat verweerder zijn bevoegdheden die hem door de wet zijn toegekend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang heeft gebruikt om een ander doel na te streven en dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling.

Enige vorm van machtsafwending kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK